

większą przyjąć Jezusa do serca, niż ujrzyć oczyma czy słuchać o Nim uszami. Bo a wiele potężniejsze jest działanie Ducha na zmysły wewnętrzne człowieka, niż rzeczy materialnych na zmysły zewnętrzne. Jakież miejsce pozostaje na wątpliwości, skoro jeden Duch jest tym, który świadczy i o którym świadczy?...

Teraz więc, o bracia moi, jak świadczy radość serca waszego o miłości Chrystusa? Wydaje mi się - czy słusznie, wy osądzicie, że jeśli kiedykolwiek miłowaliście Jezusa, żywego, umarłego lub też przywróconego do życia, to dziś, gdy rozbrzmiewa w Kościele tak wiele świadectw o zmartwychwstaniu, serca wasze radują się i mówią: Zwiastowano mi, że Jezus, Bóg mój, żyje! Gdy to słyszę, odżywa duch mój, który drzemał w zniechęceniu, cierpiał przez letniość lub też już niemal pograżył się w małoduszności. Bo słodki głos tej szczęśliwej wieści pobudza nawet zbrodniarzy; gdyby było inaczej, trzeba by zupełnie stracić nadzieję i pogrzebać w zapomnieniu tych, których Jezus wracając z piekieł zostawił w czeluściach otchłani. Po tym możesz pewnie poznać, że duch twój w pełni odżył z Chrystusem, jeśli powie: „Wystarczy mi, że Jezus żyje“. O, słowa godne wiernego i prawdziwego przyjaciela Jezusa, o najczystsze uczucie, które sprawia, że mówimy: „Wystarczy mi, że Jezus żyje“. A jeśli On żyje; to żyje i ja, bo od Niego zależy dusza moja; co więcej, On sam jest moim życiem. On jest tym, czego mi potrzeba. Czego mi może brakować, jeśli Jezus żyje? Może mi brakować wszystkiego, cóż to jednak znaczy, jeśli tylko Jezus żyje. A jeśli Mu się nawet spodobało, to niech odejdzie ode mnie, wystarczy mi, że żyje sam dla siebie. Gdy bowiem miłość tak oświeca zmysły człowieka, że zaniechawszy siebie i zapomniawszy o sobie odczuwa tylko Jezusa Chrystusa i to, co do Niego należy, wtedy - jak sądzę - jest w nim doskonała miłość. Temu, kto żywi takie uczucia, nie ciąży nawet nędza, nie odczuwa zniewag, śmieje się z obelg, pogardza szkodami, a śmierć poczytuje sobie za zysk; lub raczej sądzi, że nie umrze, bo wie, że przechodzi od śmierci do życia i mówi z ufnością: „Pójdę i ujrzę Go, nim umrę“ (Flp 1,21).

Symeon Nowy Teolog, Katecheza 24

Bracia i ojcowie, poznanie duchowe podobne jest do domu wzniesionego pośrodku wiedzy światowej i hellenńskiej, w którym znajduje się jakby mocna i opieczętowana szkatułka, wiedza Pism natchnionych przez Boga, a w niej złożono jak skarb niewysłowione bogactwo. Ci, którzy wchodzi do domu, mogą je dostrzec tylko wtedy, gdy szkatułka została im całkowicie otwarta. Ale nie jest rzeczą ludzkiej mądrości otworzyć ją, jako że dla wszystkich ludzi będących na świecie pozostaje złożone w niej nieznanne bogactwo Ducha... Widzisz małą szkatułkę zewsząd dobrze zamkniętą, która - jak przypuszczasz na podstawie ciężaru i piękna zewnętrznego, albo też wierzysz na podstawie tego, co ci powiedziano - zawiera w sobie skarb, który skwapliwie wzięwszy, odejdziesz. Jaka korzyść przyniesie ci, powiedz mi, jeśli będziesz ją zawsze niósł opieczętowaną i zamkniętą, a nie otworzysz jej? Nie ujrzesz nigdy za życia złożonych w niej skarbów, nie zobaczysz blasku kamieni, piękności pereł, ani złota, co błyszczy jak błyskawica. Jaka więc korzyść tobie przyniesie, jeśli nie uważasz za rzecz godną wziąć z niej choć troszkę i zakupić nieco pożywienia czy odzieży, ale niesiesz - jak powiedzieliśmy opieczętowaną zewsząd szkatułkę wypełnioną licznymi i bezcennymi skarbami, sam padając z głodu i pragnienia? Żadnej!... Podobnie bowiem jak człowiek wzięwszy książkę opieczętowaną i zamkniętą nie może zobaczyć tego, co w niej jest napisane, albo też zrozumieć tego, co w niej zapisano, jak długo książka pozostaje zapieczętowana, choćby nawet nauczył się całej mądrości świata, tak i ten, kto ma na swoich ustach całe Pismo Święte nie będzie mógł nigdy poznać i ujrzyć w nim wiedzy mistycznej, boskiej chwały i mocy dopóty, dopóki nie przebiegnie wszystkich przykazań Boga i dopóki nie będzie miał ze sobą Pocięzyciela, który by mu otworzył nauki jak książkę, pokazał mu ich mistyczną chwałę, albo też inne ukryte w niej dobra Boże, a wraz z nimi ukazał wypływające z nich życie; bo pozostaje ono zupełnie zakryte i niejasne dla tych, którzy nim pogardzają, albo o nie nie dbają.

**Stronice te zawierają Słowa Pisma Świętego.
Dlatego powinny być uczczone i godnie traktowane!**

III Niedziela Wielkanocna w roku B: Łk 24,35-48

35. Oni również opowiadali, co ich spotkało w drodze, i jak Go poznali przy łamaniu chleba.
36. A gdy rozmawiali o tym, On sam stanął pośród nich i rzekł do nich: Pokój wam!
37. Zatrwożonym i wylęklým zdawało się, że widzą ducha.
38. Lecz On rzekł do nich: Czemu jesteście zmieszani i dlaczego wątpliwości budzą się w waszych sercach?
39. Popatrzcie na moje ręce i nogi: to Ja jestem. Dotknijcie się Mnie i przekonajcie: duch nie ma ciała ani kości, jak widzicie, że Ja mam.
40. Przy tych słowach pokazał im swoje ręce i nogi.
41. Lecz gdy oni z radości jeszcze nie wierzyli i pełni byli zdumienia, rzekł do nich: Macie tu coś do jedzenia?
42. Oni podali Mu kawałek pieczonej ryby.
43. Wziął i jadł wobec nich.
44. Potem rzekł do nich: To właśnie znaczyły słowa, które mówiłem do was, gdy byłem jeszcze z wami: Musi się wypełnić wszystko, co napisane jest o Mnie w Prawie Mojżesza, u Proroków i w Psalmach.
45. Wtedy oświecił ich umysły, aby rozumieli Pisma,
46. i rzekł do nich: Tak jest napisane: Mesjasz będzie cierpiał i trzeciego dnia zmartwychwstanie,
47. w imię Jego głoszone będzie nawrócenie i odpuszczenie grzechów wszystkim narodom, począwszy od Jerozolimy.
48. Wy jesteście świadkami tego.

35 Oni również opowiadali, co ich spotkało w drodze, i jak Go poznali przy łamaniu chleba.

Mk 16,12 -13 Potem ukazał się w innej postaci dwom z nich na drodze, gdy szli do wsi. Oni powrócili i oznajmili pozostałym. Lecz im też nie uwierzyli.

36 A gdy rozmawiali o tym, On sam stanął pośród nich i rzekł do nich: «Pokój wam!»

Mk 16,14 W końcu ukazał się samym Jedenastu, gdy siedzieli za stołem, i wyrzucał im brak wiary i upór, że nie wierzyli tym, którzy widzieli Go zmartwychwstałego.

J 20,19-23 Wieczorem owego pierwszego dnia tygodnia, tam gdzie przebywali uczniowie, gdy drzwi były zamknięte z obawy przed Żydami, przyszedł Jezus, stanął pośrodku i rzekł do nich: «Pokój wam!» A to powiedziawszy, pokazał im ręce i bok. Uradowali się zatem uczniowie ujrawszy Pana. A Jezus znowu rzekł do nich: «Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam». Po tych słowach tchnął na nich i powiedział

im: «Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuszcicie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane».

Łk 10,5 Gdy do jakiego domu wejdziecie, najpierw mówcie: Pokój temu domowi!

Mt 10,13 Jeśli dom na to zasługuje, niech zstąpi na niego pokój wasz; jeśli zaś nie zasługuje, niech pokój wasz powróci do was!

J 14,27 Pokój zostawiam wam, pokój mój daję wam. Nie tak jak daje świat, Ja wam daję. Niech się nie trwoży serce wasze ani się lęka!

J 16,33 To wam powiedziałem, abyście pokój we Mnie mieli. Na świecie doznacie ucisku, ale miejcie odwagę: Jam zwyciężył świat».

J 20,26 A po ośmiu dniach, kiedy uczniowie Jego byli znowu wewnątrz domu i Tomasz z nimi, Jezus przyszedł mimo drzwi zamkniętych, stanął pośrodku i rzekł: «Pokój wam!»

2 Tes 3,16 A sam Pan pokoju niech was obdarzy pokojem zawsze i na wszelki sposób! Pan niech będzie z wami wszystkimi!

37 *Zatrwożonym i wylękłym zdawało się, że widzą ducha.*

Łk 16,30 „Nie, ojczyzno Abrahamie - odrzekł tamten - lecz gdyby kto z umarłych poszedł do nich, to się nawrócą”.

Hi 4,14-16 Strach mnie ogarnął i drżenie, że wszystkie się kości zatrzęsły, tchnienie mi twarz owionęło, włosy się na mnie zjeżyły. Stał. Nie poznałem twarzy. Jakaś postać przed moimi oczami. Szelest. I głos dosłyszałem.

Mk 6,49-50 Oni zaś, gdy Go ujrzeli kroczonego po jeziorze, myśleli, że to zjawia, i zaczęli krzyknąć. Widzieli Go bowiem wszyscy i zatrwożyli się. Lecz On zaraz przemówił do nich: «Odwagi, Ja jestem, nie bójcie się!».

38 *Lecz On rzekł do nich: «Czemu jesteście zmieszani i dlaczego wątpliwości budzą się w waszych sercach?»*

Jr 4,14 «Oczyść swe serce z nieprawości, Jerozolimo, abyś została ocalona! Dokądże będziesz podtrzymywać w sobie swoje grzeszne myśli?

Mt 16,8 Jezus, poznawszy to, rzekł: «Ludzie małej wiary czemu zastanawiacie się nad tym, że nie wzięliście chleba?

Hbr 4,13 Nie ma stworzenia, które by było przed Nim niewidzialne, przeciwnie, wszystko odkryte i odsłonięte jest przed oczami Tego, któremu musimy zdać rachunek.

39 *Popatrzcie na moje ręce i nogi: to Ja jestem. Dotknijcie się Mnie i przekonajcie: duch nie ma ciała ani kości, jak widzicie, że Ja mam».*

J 20,20.25.27 A to powiedziawszy, pokazał im ręce i bok. Uradowali się zatem uczniowie ujrzawszy Pana... Inni więc uczniowie mówili do niego: «Widzieliśmy Pana!» Ale on rzekł do nich: «Jeżeli na rękach Jego nie zobaczę śladu gwoździ i nie włożę palca mego w miejsce gwoździ, i nie włożę ręki mojej do boku Jego, nie uwierzę»... Następnie rzekł do Tomasza: «Podnieś tutaj swój palec i zobacz moje ręce. Podnieś rękę i włoż ją do mego boku, i nie bądź niedowiarkiem, lecz wierzącym!»

1 P 1,3 Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa. On w swoim wielkim miłosierdziu przez powstanie z martwych Jezusa Chrystusa na nowo zrodził nas do żywej nadziei:

47 *w imię Jego głoszone będzie nawrócenie i odpuszczenie grzechów wszystkim narodom, poczynawszy od Jerozolimy.*

Mt 3,2 «Nawróćcie się, bo bliskie jest królestwo niebieskie».

Mt 9,13 Idźcie i starajcie się zrozumieć, co znaczy: Chcę raczej miłosierdzia niż ofiary. Bo nie przyszedłem powołać sprawiedliwych, ale grzeszników».

Dz 2,38 «Nawróćcie się - powiedział do nich Piotr - i niech każdy z was ochrzci się w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów waszych, a weźmiecie w darze Ducha Świętego.

Dz 5,31 Bóg wywyższył Go na prawicę swoją jako Władcę i Zbawiciela, aby dać Izraelowi nawrócenie i odpuszczenie grzechów.

Dz 11,18 Gdy to usłyszeli, zamilkli. Wielbili Boga i mówili: «A więc i poganom udzielił Bóg łaski nawrócenia, aby żyli».

Dz 13,38-39 Niech więc będzie wam wiadomo, bracia, że zwiastuje się wam odpuszczenie grzechów przez Niego: Każdy, kto uwierzy, jest przez Niego usprawiedliwiony ze wszystkich grzechów, z których nie mogliście zostać usprawiedliwieni w Prawie Mojżeszowym.

Dz 13,46 Wtedy Paweł i Barnaba powiedzieli odważnie: «Należało głosić słowo Boże najpierw wam. Skoro jednak odrzucacie je i sami uznajecie się za niegodnych życia wiecznego, zwracamy się do pogan.

Dz 17,30 Nie zważając na czasy nieświadomości, wzywa Bóg teraz wszędzie i wszystkich ludzi do nawrócenia, dlatego że wyznaczył dzień, w którym sprawiedliwie będzie sędzić świat przez Człowieka, którego na to przeznaczył, po uwierzytelnieniu Go wobec wszystkich przez wskrzeszenie Go z martwych».

Dz 26,20 Lecz nawoływałem najprzód mieszkańców Damaszku i Jerozolimy, a potem całej ziemi judzkiej, i pogan, aby pokutowali i nawrócili się do Boga, i pełnili uczynki godne pokuty.

1 J 2,12-14 Piszę do was, dzieci, że dostępujecie odpuszczenia grzechów ze względu na Jego imię. Piszę do was, ojcowie, że poznaliście Tego, który jest od początku. Piszę do was, młodzi, że zwyciężyliście Złego. Napisałem do was, dzieci, że znacie Ojca, napisałem do was, ojcowie, że poznaliście Tego, który jest od początku, napisałem do was, młodzi, że jesteście mocni i że nauka Boża trwa w was, i zwyciężyliście Złego.

Guerric z Igny, I. Mowa na Wielkanoc 3-5

Wiecie, że gdy przyszedł do nich, a drzwi były zamknięte, stanął pośrodku nich, a oni się przelekli, bo myśleli, że widzą ducha. Ale gdy tchnął na nich mówiąc: „Weźmijcie Ducha Świętego“ (Łk 24,36) i gdy im zesłał z nieba wprawdzie tegoż Ducha, ale inny dar, to dary te były argumentem nie do zbicia, że żyje i że zmartwychwstał. Duch bowiem jest tym, który świadczy w sercach świętych i przez ich usta, że Chrystus jest Prawdą (J 5,6), prawdziwym Zmartwychwstaniem i Życiem. Przeważnie i apostołowie, którzy uprzednio zwątpili, nawet ujrzawszy Go żywym w ciele, skoro tylko zakosztowali Ducha ożywczego, dawali z wielką mocą świadectwo zmartwychwstania (Dz 4,33). Dlatego też jest rzeczą

2 Kor 3,14-18 Ale stępały ich umysły. I tak aż do dnia dzisiejszego, gdy czytają Stare Przymierze, pozostaje nad nimi ta sama zasłona, bo odsłania się ona w Chrystusie. I aż po dzień dzisiejszy, gdy czytają Mojżesza, zasłona spoczywa na ich sercach. A kiedy ktoś zwraca się do Pana, zasłona opada. Pan zaś jest Duchem, a gdzie jest Duch Pański - tam wolność. My wszyscy z odsłoniętą twarzą wpatrujemy się w jasność Pańską jakby w zwierciadle; za sprawą Ducha Pańskiego, coraz bardziej jaśniejac, upodabniamy się do Jego obrazu.

2 Kor 4,3-6 A jeśli nawet Ewangelia nasza jest ukryta, to tylko dla tych, którzy idą na zatracenie, dla niewiernych, których umysły zaślepił bóg tego świata, aby nie olśnił ich blask Ewangelii chwały Chrystusa, który jest obrazem Boga. Nie głosimy bowiem siebie samych, lecz Chrystusa Jezusa jako Pana, a nas - jako sługi wasze przez Jezusa. Albowiem Bóg, Ten, który rozkazał ciemnościom, by zajaśniały światłem, zabłysnął w naszych sercach, by olśnić nas jasnością poznania chwały Bożej na obliczu Chrystusa.

Ef 5,14 Dlatego się mówi: Zbudź się, o śpiący, i powstań z martwych, a zajaśnieje ci Chrystus.

Ap 3,7 Aniołowi Kościoła w Filadelfii napisz: To mówi Święty, Prawdomówny, Ten, co ma klucz Dawida, Ten, co otwiera, a nikt nie zamknie, i Ten, co zamyka, a nikt nie otwiera.

46 i rzekł do nich: «Tak jest napisane: Mesjasz będzie cierpieł i trzeciego dnia zmartwychwstanie,

Ps 22,1-31 Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił? ... Ja zaś jestem robak, a nie człowiek, pośmiewisko ludzkie i wzgardzony u ludu. Szydzą ze mnie wszyscy, którzy na mnie patrzą, rozwierają wargi, potrząsają głową: «Zaufał Panu, niechże go wyzwoli, niechże go wyrwie, jeśli go miłuje». ... Nie stój z dala ode mnie, bo klęska jest blisko, a nie ma wspomóżyciela. Otacza mnie mnóstwo cielców, osaczają mnie byki Baszanu. Rozwierają przeciwko mnie swoje paszcze, jak lew drapieżny i ryczący. ... Moje gardło suche jak skorupa, język mój przywiera do podniebienia, kładziesz mnie w prochu śmierci. Bo sfera psów mnie opada, osacza mnie zgraja złoczyńców. Przebodli ręce i nogi moje, policzyć mogę wszystkie moje kości. A oni się wpatrują, sycą mym widokiem; moje szaty dzielą między siebie i los rzucają o moją suknię. Ty zaś, o Panie, nie stój z daleka; Pomocy moja, spiesz mi na ratunek! ... Przypomną sobie i wrócą do Pana wszystkie krańce ziemi; i oddadzą Mu pokłon wszystkie szczepy pogańskie, bo władza królewska należy do Pana i On panuje nad narodami. Tylko Jemu oddadzą pokłon wszyscy, co śpią w ziemi, przed Nim zegną się wszyscy, którzy w proch zstępują. A moja dusza będzie żyła dla Niego, potomstwo moje Jemu będzie służyć, opowie o Panu pokoleniu przysłtemu,

Iz 50,6 Podałem grzbiet mój bijącym i policzki moje rwącym Mi brodę. Nie zasłoniłem mojej twarzy przed zniewagami i opluciem.

Iz 53,2 On wyrósł przed nami jak młode drzewo i jakby korzeń z wyschniętej ziemi. Nie miał On wdzięku ani też blasku, aby na Niego popatrzeć, ani wyglądu, by się nam podobał.

Dz 4,12 I nie ma w żadnym innym zbawienia, gdyż nie dano ludziom pod niebem żadnego innego imienia, w którym moglibyśmy być zbawieni».

Dz 17,3 Na podstawie Pisma wyjaśniał i nauczał: «Mesjasz musiał cierpieć i zmartwychwstać. Jezus, którego wam głoszę, jest tym Mesjaszem».

Dz 1,3 Im też po swojej męce dał wiele dowodów, że żyje: ukazywał się im przez czterdzieści dni i mówił o królestwie Bożym.

1 J 1,1 To wam oznajmiamy, co było od początku, cośmy usłyszeli o Słowie życia, co ujrzeliśmy własnymi oczami, na co patrzyliśmy i czego dotykały nasze ręce – bo życie objawiło się.

Łk 23,46 Wtedy Jezus zawołał donośnym głosem: Ojcze, w Twoje ręce powierzam ducha mego. Po tych słowach wyzionął ducha.

Lb 16,22 Wtedy oni padli na twarz i błagali: «O Boże, Boże, od którego zależy życie wszystkich istot: czy chcesz gniewem swym ogarnąć całą społeczność, gdy tylko jeden zgrzeszył?»

Koh 12,7 I wróci się proch do ziemi, tak jak nią był, a duch powróci do Boga, który go dał.

1 Tes 5,23 Sam Bóg pokoju niech was całkowicie uświęca, aby nienaruszony duch wasz, dusza i ciało bez zarzutu zachowały się na przyjście Pana naszego Jezusa Chrystusa.

40-41 *Przy tych słowach pokazał im swoje ręce i nogi. Lecz gdy oni z radości jeszcze nie wierzyli i pełni byli zdumienia, rzekł do nich: «Macie tu coś do jedzenia?»*

Rdz 45,26-28 I gdy mu oznajmili: «Józef żyje! Jest on władcą całego Egiptu!» - osłupiał i nie dowierzał im. Lecz kiedy powtórzyli mu wszystko, co Józef do nich mówił, i kiedy zobaczył wozy, które Józef przysłał, aby go zabrać, wstąpiło w niego życie. Zawołał: «Dość, że jeszcze żyje syn mój, Józef! Pójdę go zobaczyć, zanim umrę!»

Ps 126,1-2 Gdy Pan odmienił los Syjonu, byliśmy jak we śnie. Wtedy usta nasze były pełne śmiechu, a język wołał pełen radości. Wtedy mówiono między poganami: «Wielkodusznie postąpił z nimi Pan!»

J 16,22 Także i wy teraz doznajecie smutku. Znowu jednak was zobaczę, i rozraduje się serce wasze, a radości waszej nikt wam nie zdoła odebrać.

J 21,5 A Jezus rzekł do nich: «Dzieci, czy macie co na posiłek?» Odpowiedzieli Mu: «Nie».

J 21,10-13 Rzekł do nich Jezus: «Przyniescie jeszcze ryb, któreście teraz ułowili».

Poszedł Szymon Piotr i wyciągnął na brzeg sieć pełną wielkich ryb w liczbie stu pięćdziesięciu trzech. A pomimo tak wielkiej ilości, sieć się nie rozerwała. Rzekł do nich Jezus: «Chodźcie, posilcie się!» Żaden z uczniów nie odważył się zadać Mu pytania: «Kto Ty jesteś?» bo wiedzieli, że to jest Pan. A Jezus przyszedł, wziął chleb i podał im - podobnie i rybę.

42-43 *Oni podali Mu kawałek pieczonej ryby. Wziął i jadł wobec nich.*

Dz 10,41 Bóg wskrzesił Go trzeciego dnia i pozwolił Mu ukazać się nie całemu ludowi, ale nam, wybranym uprzednio przez Boga na świadków, którzyśmy z Nim jedli i pili po Jego zmartwychwstaniu.

44 *Potem rzekł do nich: «To właśnie znaczyły słowa, które mówiłem do was, gdy byłem jeszcze z wami: Musi się wypełnić wszystko, co napisane jest o Mnie w Prawie Mojżesza, u Proroków i w Psalmach.»*

Łk 24,6-7 Nie ma Go tutaj; zmartwychwstał. Przypomnijcie sobie, jak wam mówił, będąc jeszcze w Galilei: „Syn Człowieczy musi być wydany w ręce grzeszników i ukrzyżowany, lecz trzeciego dnia zmartwychwstanie”».

Łk 18,31-33 Potem wziął Dwunastu i powiedział do nich: «Oto idziemy do Jerozolimy i spełni się wszystko, co napisali prorocy o Synu Człowieczym. Zostanie wydany w ręce pogan, będzie wyszydzony, zelżony i opluty; ubiczują Go i zabijają, a trzeciego dnia zmartwychwstanie».

Rdz 3,15 Wprowadzam nieprzyjaźń między ciebie i niewiastę, pomiędzy potomstwo twoje a potomstwo jej: ono zmiażdży ci głowę, a ty zmiażdżysz mu piętę».

Lb 21,8 Wtedy rzekł Pan do Mojżesza: «Sporządź węża i umieść go na wysokim palu; wtedy każdy ukąszony, jeśli tylko spojrzy na niego, zostanie przy życiu».

Dn 18,15-19 Pan, Bóg twój, wzbudzi ci proroka spośród braci twoich, podobnego do mnie. Jego będziesz słuchał. Właśnie o to prosiłeś Pana, Boga swego, na Horebie, w dniu zgromadzenia: «Niech więcej nie słucham głosu Pana, Boga mojego, i niech już nie widzę tego wielkiego ognia, abym nie umarł». I odrzekł mi Pan: «Dobrze powiedzieli. Wzbudzę im proroka spośród ich braci, takiego jak ty, i włożę w jego usta moje słowa, będzie im mówił wszystko, co rozkażę. Jeśli ktoś nie będzie słuchać moich słów, które on wypowie w moim imieniu, Ja od niego zażadam zdania sprawy.

J 3,14 A jak Mojżesz wywyższył węża na pustyni, tak potrzeba, by wywyższono Syna Człowieczego,

Łk 24,27 I zaczynając od Mojżesza poprzez wszystkich proroków wykładał im, co we wszystkich Pismach odnosiło się do Niego.

Iz 7,14 Dlatego Pan sam da wam znak: Oto Panna pocznie i porodzi Syna, i nazwie Go imieniem Emmanuel.

Iz 53,1-12 Któż uwierzy temu, cośmy usłyszeli? na kimże się ramię Pańskie objawiło? On wyrósł przed nami jak młode drzewo i jakby korzeń z wyschniętej ziemi. Nie miał On wdzięku ani też blasku, aby na Niego popatrzeć, ani wyglądu, by się nam podobał. Wzgardzony i odepchnięty przez ludzi, Mąż boleści, oswojony z cierpieniem, jak ktoś, przed kim się twarze zakrywa, wzgardzony tak, iż mieliśmy Go za nic. Lecz On się obarczył naszym cierpieniem, On dźwigał nasze boleści, a myśmy Go za skazańca uznali, chłostanego przez Boga i zdeptanego. Lecz On był przebity za nasze grzechy, zdruzgotany za nasze winy. Spadła Nań chłosta zbawienna dla nas, a w Jego ranach jest nasze zdrowie. Wszyscyśmy pobłądzili jak owce, każdy z nas się obrócił ku własnej drodze, a Pan zwałił na Niego winy nas wszystkich. Dręczono Go, lecz sam się dał gnębić, nawet nie otworzył ust swoich. Jak baranek na rzeź prowadzony, jak owca niema wobec strzygących ją, tak On nie otworzył ust swoich. Po udrcę i sędzie został usunięty; a kto się przejmuje Jego losem? Tak! Zgładzono Go z krainy żyjących; za grzechy mego ludu został zбитy na śmierć. Grób Mu wyznaczono między bezbożnymi, i w śmierci swej był na równi z bogaczem, chociaż nikomu nie wyrządził krzywdy i w Jego ustach kłamstwo nie powstało. Spodobało się Panu zmiażdżyć Go cierpieniem. Jeśli On wyda swe życie na ofiarę za grzechy, ujrzy potomstwo, dni swe przedłuży, a wola Pańska spełni się przez Niego. Po udrcach swej duszy, ujrzy światło i nim się nasyci. Zaczyna mój Sługa usprawiedliwi wielu, ich nieprawości On sam dźwigać będzie. Dlatego w nagrodę przydzielę Mu tłumy, i posiadzie możnych jako zdobycz, za to, że Siebie na śmierć ofiarował i policzony został pomiędzy przestępców. A On poniósł grzechy wielu, i oręduje za przestępcami.

Iz 61,1-3 Duch Pana Boga nade mną, bo Pan mnie namaścił. Posłał mnie, by głosić dobrą nowinę ubogim, by opatrywać rany serc złamanych, by zapowiadać wyzwolenie jeńcom i więźniom swobodę; aby obwieszczać rok łaski Pańskiej, i dzień pomsty naszego Boga; aby pocieszać wszystkich zasmuconych, by rozweselić płaczących na Syjonie, aby im wieniec dać zamiast popiołu, olejek radości zamiast szaty smutku, pieśń chwały zamiast zgnębienia na duchu. Nazwą ich terebintami sprawiedliwości, szczepieniem Pana dla Jego rozślawienia.

Ps 2,1-12 Ogłoszę postanowienie Pana: Powiedział do mnie: «Tyś Synem moim, Ja Ciebie dziś zrodziłem. Żądaj ode Mnie, a dam Ci narody w dziedzictwo i w posiadanie Twoje krańce ziemi. Żelazną różgą będziesz nimi rządzić i jak naczynie garniarza ich pokruszysz». A teraz, królowie, zrozumcie, nauczcie się, sędziowie ziemi! Służcie Panu z bojaźnią i Jego nogi ze drzeniem całujcie, bo zapłonie gniewem i poginiecie w drodze, gdyż gniew Jego prędko wybucha. Szczęśliwi wszyscy, co w Nim szukają ucieczki.

Ps 16,9-11 Dlatego się cieszy moje serce, dusza się raduje, a ciało moje będzie spoczywać z ufnością, bo nie pozostawisz mojej duszy w Szeolu i nie dozwolisz, by wierny Tobie znalazł grobu. Ukazesz mi ścieżkę życia, pełnię radości u Ciebie, rozkosze na wieki po Twojej prawicy.

Ps 110 Wyrocznia Boga dla Pana mego: «Siaść po mojej prawicy, aż Twych wrogów położę jako podnózek pod Twoje stopy». Twoje potężne berło niech Pan rozciągnie z Syjonu: «Panuj wśród swych nieprzyjaciół! Przy Tobie panowanie w dniu Twej potęgi, w świętych szatach będziesz. Z łona jutrzeńki jak rosę Cię zrodziłem». Pan przysiągł i żał Mu nie będzie: «Tyś Kapłanem na wieki na wzór Melchizedeka». Pan po Twojej prawicy zetrze królów w dniu swego gniewu. Będzie sądził narody, wzniesie stopy trupów, zetrze głowy jak ziemia szeroka. Po drodze będzie pił ze strumienia, dlatego głowę podniesie.

Ps 118,22 Kamień odrzucony przez budujących stał się kamieniem węgielnym.

J 5,39 Badacie Pisma, ponieważ sądzicie, że w nich zawarte jest życie wieczne: to one właśnie dają o Mnie świadectwo.

Dz 17,3 Na podstawie Pisma wyjaśniał i nauczał: «Mesjasz musiał cierpieć i zmartwychwstać. Jezus, którego wam głoszę, jest tym Mesjaszem».

45 ***Wtedy oświecił ich umysły, aby rozumieli Pisma,***

Wj 4,11 Pan zaś odrzekł: «Kto dał człowiekowi usta? Kto czyni go niemy albo głuchym, widzącym albo niewidomym, czyż nie Ja, Pan?»

Ps 119,18 Otwórz moje oczy, abym ujrział dziwy Twojego Prawa.

Iz 29,10-12 Bo Pan spuścił na was sen twardy, zawiązał wasze oczy wieszczków i zakrył wasze głowy jasnowidzów. Każde objawienie jest dla was jakby słowami zapieczętowanej księgi. Daje się ją temu, który umie czytać, mówiąc: «Czytaj ją, prosimy». On zaś odpowiada: «Nie mogę, bo ona jest zapieczętowana». Albo dają księgę takiemu, który nie umie czytać, mówiąc: «Czytajże to», a on odpowiada: «Nie umiem czytać».

Iz 29,18 W ów dzień głusi usłyszają słowa księgi, a oczy niewidomych, wolne od mroku i od ciemności, będą widzieć.

Dz 16,14 Przysłuchiwała się nam też pewna „bojąca się Boga” kobieta z miasta Tiatyry imieniem Lidia, która sprzedawała purpurę. Pan otworzył jej serce, tak że uważnie słuchała słów Pawła.